

Chương 8: Ánh mắt đói khát

Đinh Tiểu Dã giúp bên cũng ứng đỡ hàng xuống trước cửa nhà hàng rồi khuân các thùng bia và đồ uống khác vào phòng kho. Phong Lan nhìn rất rõ, lúc ra về, Thôi Yên đi ngang qua Đinh Tiểu Dã, giả vờ vô tình quay đầu lại liếc anh một cái.

“Của nợ!” Phong Lan rửa thềm Đinh Tiểu Dã. Đêm hôm đó, sau khi những xao động khó gọi thành tên và lửa tình huyễn ảo của cô nhanh chóng tắt ngấm ở trong phòng kho, liên tục mấy ngày liền, cô không nói năng ư hử gì với anh. Đinh Tiểu Dã thì vẫn một mình một kiểu như cũ, không hề để tâm đến thái độ thay đổi của cô.

Tầm ba, bốn giờ chiều là thời điểm nhà hàng rảnh rỗi nhất trong ngày, ngoài những nhân viên còn công việc chưa hoàn tất, mọi người sau khi nhận phân công công việc của quản lý đều phải tham gia hát đồng ca một bài cổ vũ tinh thần.

Hôm nay, bài hát cổ động mang tên Bước cao mãi. Những giọng hát đủ loại tông cao thấp khác nhau không ngừng vang lên: “...Thế gian luôn có công lý, đóng góp tất có nhận về, nói suông chi bằng làm được, đã làm phải làm tốt nhất, bước cao mãi...”

Hoạt động này là do Thái thượng hoàng của nhà hàng, tức là mẹ của Phong Lan, cưỡng chế ép buộc mọi người phải thực hiện, nghe nói rất có ích cho việc cổ vũ tinh thần làm việc của nhân viên. Phong Lan mỗi lần nghe dàn hợp xướng này hát đều cảm thấy ngứa ngáy cả da đầu. Tuy nhiên nếu nhìn nhận từ góc độ khác thì giai điệu và lời hát hùng khiếp này ít ra còn có thể làm tan biến cơn buồn ngủ của mọi người trong buồn chiều mùa hạ.

Phong Lan ngồi dựa lưng vào thành ghế của bộ bàn kê sát cửa ra vào nhất, chăm chú lắng nghe, mắt dõi theo bóng Đinh Tiểu Dã đang chuyển hàng ra ra vào vào trước mặt cô. Tuổi trẻ thật đẹp, đến lớp dưới mồ hôi dưới ánh nắng mặt trời trông cũng long lánh trong veo. Cô tưởng tượng cảnh những chiếc sơ mi đã tặng cho Chu Đào Nhiên mà mặc lên người Đinh Tiểu Dã trông sẽ như thế nào, cảm thấy bản thân mình trước đây thật nực cười. Nếu thực lòng yêu một người, nếu người ấy ở trong tim bạn đủ hoàn hảo thì bạn sẽ chẳng bao giờ phải để ý người ấy mặc cái gì. Cũng giống như một mỹ nhân thực sự vậy, người ta thông thường sẽ không phải suy xét ngay từ ban đầu: ồ, đôi mắt của cô ấy thật sáng, chiếc mũi của cô ấy thật cao...Mà nhìn vào cô ấy, ai cũng đều cảm thấy: đẹp quá! Thế tức là đẹp, mọi thứ đều hài

hòa, thêm một chút thành thừa mà bớt một chút lại thành thiếu. Tình yêu cũng như vậy, một khi đã lao đầu vào yêu một người, sẽ chẳng bao giờ để ý đến ưu điểm và khuyết điểm của anh ta nữa, điều duy nhất bạn biết được là yêu, yêu tha thiết người ấy, đến hơi thở của người ấy cũng khác với thiên hạ. Đương nhiên, Phong Lan cũng chỉ lấy Đinh Tiểu Dã trước mặt ra làm ví dụ, sự xao lòng đêm ấy chẳng qua là trong tình cảnh đặc biệt, với một tâm trạng đặc biệt nên sản sinh ra một loại ảo giác sai lệch, chứ tình yêu phải là một thứ gì đó ở tầng cao hơn, cũng như linh hồn đương nhiên là cao hơn thể xác vậy. Cô tuyệt đối không thể đi yêu một cậu bồi bàn, hơn nữa lại là một gã bồi bàn không hề rung động trước cô. Phong Lan ngồi ngẩn ngơ. Xe tải nhỏ đưa hàng đã chạy đi, để lại một luồn khói đen bay xộc vào mũi. Đinh Tiểu Dã lần cuối cùng đi qua trước mặt cô, cả gan dừng bước.

“Chị nhìn gì thế?” Anh vẫn bê thùng bia trên tay, vẻ như không kim được phải hỏi, lại cũng có chút tò mò.

Phong Lan bật lại như một phản xạ tự nhiên: “Cậu cảm tôi à?! Tôi nhìn vết bẩn trên cửa kính không được sao?” Cô nhận ra mình không nhất thiết phải đi giải thích với anh nên có chút bực dọc, bèn lấp liếm, phẩy tay bảo anh tránh ra. “Đừng có lượn qua lượn lại trước mặt tôi nữa, làm tôi chẳng nhìn được gì cả.”

Đinh Tiểu Dã chậm chậm xoay người nhìn cánh cửa kính trong vắt sáng choang, châm chọc: “Chị mà nhìn bằng ánh mắt đói khát ban nãy thì chắc chắn là không thấy rõ rồi.”

Cách đó không xa, kẻ giọng Nam người tiếng Bắc vẫn tiếp tục gào lên bài Bước cao mãi: “...Thế gian luôn có công lý.” Phong Lan bỗng nhiên nghi ngờ đôi tai của mình có vấn đề.

“Cậu nói cái gì? Ánh mắt làm sao?” Cô hỏi dồn như tra khảo. Đinh Tiểu Dã đáp ứng ngay nguyện vọng của cô, tròn vành rõ chữ nhắc lại hai từ quan trọng nhất: “Đói, khát.”

Phong Lan giận đến mức không thốt ra lời, ráng chiều đỏ ối chiều lên gò má cô nhanh hơn cả cơn giận hiện lên mặt. Cô có cảm giác muốn bùng lấy mặt chui xuống đất nhưng có một âm thanh đã gào thét bên trong cô: “Cô không được bối rối trong tình huống này. Nếu lần này cô lại thất bại thảm hại trước mắt Đinh Tiểu Dã nữa thì sau này đừng có nghĩ đến chuyện có thể thẳng lưng ưỡn ngực trước mặt anh ta.”

Cô xấu hổ đến mức uất ức, phản đòn: “Cậu nói ai đói khát? Dở hơi! Cậu đừng có tự đề cao mình quá như thế, cậu nghĩ là ai cũng thích mình à? Đồ hoang tưởng tự cao tự đại, điên rồi!”

Lúm đồng tiền trên má trái Đinh Tiểu Dã lúc ẩn lúc hiện, như thể anh đang cố nhịn cười.

Vẻ mặt này dường như Phong Lan đã từng gặp ở đâu, đó là khi cô hoa mắt mơ màng trong cơn say. Cô bất giác chỉnh sửa lại xống phía sau, chẳng thấy chỗ nào sai sót cả. Hôm nay cô mặt quần tây, áo cũng rất vừa vặn.

“Cậu cười cái gì? Cấm cười!”

Lúc này, dàn đồng ca Bước cao mãi đã giải tán. Phương Phương chạy lại đỡ lấy thùng bia trên tay Đinh Tiểu Dã, tươi cười đơn đã: “Một mình anh khâu hết cả xe hàng xe hàng à? Sao không đợi em giúp một tay?” Quản lý nhà hàng gọi từ xa: “Tiểu Dã, lại đây ăn cơm thôi.” Bếp phó Đinh cũng gọi anh: “Lần này tôi không cho nhiều muối nữa đâu, cậu lại nếm thử xem mùi vị thế nào.”

Lúm đồng tiền của Đinh Tiểu Dã càng hằn sâu, từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt anh hiện lên trong mắt Phong Lan, như thể tất cả đều đang trêu tức cô...”Đúng vậy, ai mà chẳng thích tôi, không phải vậy sao?” Phong Lan bức xúc, anh ta đến làm ở tiệm cô bao lâu rồi chứ? Xem ra phong trào “vận động chỉnh đốn tác phong” vẫn còn cần thiết lắm, ngày mai sẽ bắt bọn họ hát bài Thanh tâm chú!

Đầu óc cô nhanh chóng lọc qua một lượt “danh sách khả nghi” vừa hiện ra trong đầu. Quản lý cửa hàng có con đã đi học tiểu học, khá nghiêm túc chỉnh chu rồi. Bếp phó thì...từ góc độ xác suất thống kê học mà nói thì trong cửa hàng có một người có xu hướng giới tính mơ hồ là Lưu Khang Khang đã đủ rồi. Trừ phi... Phương Phương!

Chuông báo động trong đầu Phong Lan bỗng kêu vang, tại sao trước đây cô không lường đến Phương Phương chứ? Cô hoài nghi nhìn về phía mục tiêu của mình, Phương Phương đang dọn bàn, chuẩn bị để mọi người ăn cơm nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía cửa đây vẻ quan tâm. Cô gái này mới hai mươi hai tuổi, đã vào làm ở tiệm được hai năm, bình thường rất chất phác, thật thà như đếm, chẳng biết ăn chơi, yêu đương gì. Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một cô gái trẻ trung đang độ xuân sắc, gặp người ưng ý tránh sao khỏi đầu mảy cuối mắt? “Cậu...” Bỗng phát hiện ra “bí mật gây shock” này, Phong Lan chỉ tay vào Đinh Tiểu Dã, nhất thời không gán được tội danh gì cho anh. “Cậu quyến rũ nhân viên của tôi!” Cô hạ giọng buộc tội.

Đinh Tiểu Dã không thể giấu nổi nụ cười. Anh phỉ phỉ bụi trên cánh tay, nói: “Lúc nhận công việc, quản lý nhà hàng có dặn dò tôi những việc không được làm, tôi không thấy bao gồm cả điều này.”

“Thế tức là chứng tỏ tôi đoán không sai phải không?” Phong Lan càng sốc

nặng. Bắt đầu từ khi nào vậy? Cô luống cuống bán loạn. Không kiểm chế nổi, cô lại liếc mắt về phía Phương Phương. Phương Phương sắc vóc không có gì nổi trội, nói năng cũng kiệm lời, tuy nhiên thân hình cô ấy lại đầy đặn khỏe mạnh, ánh mắt âm áp hiền lành, chẳng phải đã đáp ứng đúng tiêu chuẩn tìm vợ vô cùng thô lậu của Đinh Tiểu Dã đó sao?”

Thật là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, mỹ nữ một ngày trẻ đẹp hơn. Phong Lan hôm nay ăn mặc theo phong cách tomboy từ trên xuống dưới, tự cảm thấy khá ổn, nhưng trong mắt Đinh Tiểu Dã chắc chẳng khác nào một cậu con phăng đuồn đuột.

Phong Lan giác ngộ ý thức về sự nữ tính khá muộn, lên đến cấp ba, những đặc điểm thay đổi lúc dậy thì mới bắt đầu chớm nở. Cô cho đó là điềm xấu hổ, đi trên đường luôn gù lưng như lạc đà để giấu ngực, chỉ sợ người khác nhìn thấy phần nhô lên trước ngực mình. Cho đến lúc vào đại học, cô vẫn không thích mặc váy, tiết thể dục phải chạy bộ thì phát hiện ra “gánh nặng” của mình không lớn bằng các bạn nữ trong lớp, liền thấy thế làm mừng. Tự trang điểm là chuyện tận sau khi tốt nghiệp đại học mới biết, để bây giờ khi gần ba mươi đầu, cô mới thấu hiểu triệt để câu nói “ngực bé phong cách, ngực to nhà quê” vĩnh viễn chỉ được công nhận

bởi đám đàn bà con gái và những kẻ kiêu như Khang Khang mà thôi.

“Trông thì không thể biết được! Cô ấy hóa ra lại tư tưởng đến thế.”

Phong Lan cười có phần miễn cưỡng.

“Sao chị không nói là “thượng bất chính hạ tắc loạn”?” Đinh Tiểu Dã nhếch mép nói. “Cô ấy hơn chị nhiều đấy.”

Tâm trạng vốn đã khó tả của Phong Lan ngay lập tức bị câu nói này châm ngòi thành cơn hỏa nộ bốc lên ngùn ngụt. “Cậu dám so tôi với cô ấy hả!”

Đinh Tiểu Dã vẫn giữ nụ cười trên mặt nhưng ánh mắt lạnh tanh. Anh im lặng nhìn cô chốc lát rồi nói: “Thế chị hơn cô ấy ở điểm nào?”

Hơi thở của Phong Lan trở nên gấp gáp ngột ngạt, tay cũng run run. Trước mặt không có gương nhưng cô biết mặt mũi mình lúc này nhất định là vô cùng khó coi. Căm tức, phẫn nộ, ... và hơn tất cả là nhục nhã. Lời của Đinh Tiểu Dã, cái cách anh nhìn cô, đều làm mặt cô nóng bừng lên. Từ rất lâu rồi tâm trạng cô không bị tác động mạnh đến thế, ngay cả khi biết tin Chu Đào Nhiên cưới vợ, khoảng khắc nhận ra mình bị lừa dối đó cũng còn xa mới bằng. Phong Lan mở miệng nhưng rồi lại không nói ra lời, dùng hết sức bình sinh đẩy Đinh Tiểu Dã đang đứng trước mặt ra rồi chạy khỏi nhà hàng.

Bên ngoài nắng như đổ lửa, Phong Lan cũng không đi xa lắm. Mười phút sau, cô vào ngồi ở quán KFC trong tòa nhà văn phòng kết hợp trung tâm

thương mại đối diện, cầm ly kem nhồi từng thìa vào miệng nhưng miếng nào cũng nghẹn đắng trong cổ họng.

Phong Lan không phải là người không biết mình biết ta. Cô thừa nhận đôi khi mình có chút “chảnh”, tính khí không được hòa nhã lắm, sĩ diện, cũng có chút tự phụ... nhưng cô tự thấy mình tuyệt đối không phải là người xấu tính. Hôm nay, cô nhìn thấy bản thân mình trong con mắt của Đinh Tiểu Dã, hơi hợt, lộ bịch, đạo đức giả, lại còn hung hăng nữa... Điều gì đã biến cô trở nên xấu xí như vậy? Đáp án khiến cô sợ hãi. Là sự đố kị?

Cô đã vì một nam nhân viên phục vụ trong nhà hàng của mình mà đi ghen với một nữ nhân viên phục vụ.

Điều này quả thật đáng sợ.

Phong Lan không có thành kiến gì với Phương Phương, cô gái trẻ này vừa từ quê ra thì vào làm việc trong tiệm của Phong Lan luôn. Phương Phương học hỏi không nhanh, nhưng Phong Lan cảm thấy cần cù có thể bù đắp. Em trai Phương Phương thiếu tiền học phí, Phong Lan cũng gật đầu bảo kế toán gật đầu bảo kế toán ứng trước tiền lương đưa cho cô ấy. Cô luôn tự thấy về mặt này mình đã làm rất tốt, ít ra so với thế hệ trước là có thay đổi quan điểm, con người không phân sang hèn, chúng sinh đều bình đẳng. Nhưng trên thực tế không phải như vậy, cô chưa bao giờ thay đổi góc nhìn để thông cảm với những người trong cửa hàng như Phương Phương, Tiểu Kiều, A Thành. Cô tỏ vẻ thiện ý với bọn họ nhưng trong sâu thẳm lòng mình, cô vẫn cảm thấy bản thân mình khác với họ, cô là bà chủ của họ. Cô có thể thân thiện, nếu như cô muốn vậy. Vì thế khi Đinh Tiểu Dã trắng trợn đặt cô và Phương Phương vào cùng vị trí “người cạnh tranh” không hề có gì khác biệt, cô đã không thể chịu nổi!

Phong Lan tiếp tục ăn kem, phân tích cơ chế hoạt động của bản thân một lượt, cho đến cao độ của nhân sinh. Đến khi ăn hết miếng kem cuối cùng, cô chấp nhận mình còn xa mới đạt đến mức hoàn hảo như mong đợi, tuy nhiên cô cũng chẳng định quyết tâm thay đổi. Con người sống trong một xã hội tập thể, xã hội này tự thân nó có những quy tắc hành vi và tiêu chuẩn về giá trị, bạn có thể giả vờ không biết đến nó nhưng thực ra nó kiểm soát sự lựa chọn của tất cả mọi người mọi lúc mọi nơi. Đúng thế cô đã xao động... trước Đinh Tiểu Dã. Nếu trong trái tim cô có một hồ nước xuân thì anh sẽ nhìn thấy những cơn sóng lao xao nhẹ nhàng, sự thực thì ngay từ lần đầu anh bước vào tiệm, trong khoảng khắc được Khang Khang giới thiệu rồi quay người đối diện với cô, dưới bề mặt phẳng lặng kia, hồ nước đã âm thầm xao động rồi.

Ngay từ đầu Phong Lan đã biết, cả Đàm Thiếu Thành cũng nhận ra điều đó. Vì thế nên cô cố che đậy, cố chống lại. Bởi cô biết điều này là không thể. Cô êm ả xuôi chèo mát mái lớn lên dưới sự bao bọc của bố mẹ và mọi người trong gia đình, mười năm đóng cửa chăm chỉ đèn sách rồi vất vả xây dựng sự nghiệp riêng, trên con đường tình cảm cũng đã trải qua đủ kiểu kén chọn. Tất cả những điều đó không thể để đến một ngày cô đi yêu một nhân viên phục vụ tay trắng, không rõ gốc gác được, hơn nữa đối phương lại hoàn toàn không để mắt đến cô.

Tấn kịch ngày hôm nay đối với Phong Lan mà nói, có thể coi như một việc tốt, như thể một bình nước lạnh tưới lên cái đầu nóng phát sốt của cô, khiến cô ớn lạnh toàn thân rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Cô phải kiểm soát được tình thế, trước khi nước hồ nổi sóng phải dàn phẳng được tình trạng khó chịu này, nhất định là phải như thế!

Phong Lan quay trở lại nhà hàng, Khang Khang đã về, đang mở tiệc chén món cá hổ kho mẹ cậu mang đến. Vừa nhìn thấy Phong Lan, Khang Khang đã bung hộp cơm chạy lại, thân tình mời mọc: “Chị Lan, mẹ em kho cá hổ ngon lắm, chị có muốn ăn thử một miếng không?” Thấy Phong Lan lắc đầu, Khang Khang lại ghé sát tai cô, khẽ hỏi: “Nghe nói chị có khả năng làm mợ em... Em còn nghe, Tiểu Dã chọc giận chị. Thật ra là tại sao vậy? Chị kể em nghe, em đảm bảo sẽ không nói với ai.”

Phong Lan chán ngán đẩy cậu ta ra. “Mỡ trên miệng cậu sắp bôi sang cả mặt tôi rồi.”

“Tiểu Dã tính tình khó chịu nhưng thực chất là người tốt, chị đừng đuổi anh ấy nhé.” Khang Khang nói ra nỗi lo lắng của chính mình. Có đáng phải thế không? Chuyện đó có gì đâu mà.” Phong Lan cười. “Chị thật là độ lượng!” Khang Khang giờ ngón tay cái lên. Phong Lan chắc chắn sẽ không đuổi việc Đinh Tiểu Dã, không phải vì cô rộng lượng mà vì lòng tự tôn của cô không cho phép mình làm hành động đó. Cô sẽ để anh ở lại tiệm, để hằng ngày trông thấy anh, sau đó xóa bằng được anh ra khỏi trái tim, không chút vết tích, đó mới là thắng lợi thực sự.

“Những việc hôm nay tôi vẫn phải nói với Đinh Tiểu Dã một chút. Khang Khang, cậu đi nói với cậu ta, bảo cậu ta vào phòng kho gặp tôi.” Phòng kho nhỏ ban ngày cũng bật đèn. Hôm nay lại đúng lúc có đợt hàng mới xếp nên bên trong càng có vẻ chật chội. Phong Lan không bước vào, cô đứng ở ngoài cửa nhìn Đinh Tiểu Dã cởi tạp dề rồi bước lại. “Chị tìm tôi à, chị chủ?”

Trong đôi mắt của Đinh Tiểu Dã kia, dường như chẳng có chuyện gì có thể lưu lại tông tích.

“Ừ, tôi gọi cậu đến đây. Cậu đứng ở đây, đừng đi đâu.” Cô dặn. Đinh Tiểu Dã nói: “Khách hàng đang đông, quản lý bảo tôi...” “Tôi mới là chủ của cậu. Bây giờ công việc tôi giao cho cậu là đứng ở đây thì cứ đứng, không được nói gì, không được đi đâu.” Phong Lan nói. Đinh Tiểu Dã nhún vai, về mặt miễn cưỡng.

Phong Lan nhếch mép nói: “Trong tám tiếng đồng hồ làm việc, cậu coi như phúc lợi của tôi.”

Cô lùi lại một bước, điều chỉnh thành một khoảng cách vừa đủ, nhìn anh chằm chằm không giấu giếm.

Năm năm trước, Phong Lan đi công tác đến Thái Lan, ăn món cua cà ri kiểu Thái chính cống, ngon kinh thiên động địa, sau đó thì luôn nhớ nhung thèm khát. Sau này khi cô mở nhà hàng Thái Lan, ngày nào bữa nào cũng ăn cua cà ri, cuối cùng từ thèm khát đến phát ngấy, bây giờ cô chỉ cần ngửi thấy mùi vị của món ăn đó là dịch dạ dày lại ứ lên. Và điều này cũng thành kinh nghiệm sống quý báu của cô, giả dụ cô có biểu hiện “đói khát” trước món nào thì cứ ăn một lần thỏa thuê, uống một lần đã miệng, cho đến khi chán ngấy, không bao giờ còn muốn động vào nữa. Đinh Tiểu Dã không hề luống cuống, càng không trốn tránh, mặt không đổi sắc đứng đó gương mặt nhìn lại Phong Lan.

Hai người giữ cục diện như vậy đến gần năm phút. Phong Lan chỉnh lại tư thế đứng một chút, chân cô bắt đầu mỏi. Lần này mở miệng cất lời, cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

“Chính xác, Đinh Tiểu Dã, cậu đúng là kiểu người tôi thích. Từ dáng người đến gương mặt, giọng nói lẫn dáng đi.” Cô tiến lên một bước, khoảng cách giữa hai người càng gần. Phong Lan ngẩng đầu, mũi hai người gần sát vào nhau. “Cậu không thích tôi, tôi cũng biết. Không sao cả, dù sao chúng ta cũng không thể nên chuyện. Tôi ham thích cái tướng sắc của cậu thì vừa xong tui đã ngắm đủ rồi... chỉ vậy mà thôi.” Đinh Tiểu Dã lấy một vật từ trong túi ra đưa cho cô. “Lúc chị lên con đã đánh rơi cái này.”

Phong Lan nhìn xuống, hóa ra là con thỏ xâu bằng hạt của Thôi Yên đưa cho cô. Cô cầm lấy, nhớ ra ánh mắt của Thôi Yên lúc đó đã liếc anh, liền lườm cảnh báo: “Thôi Yên không giống Phương Phương đâu. Tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra, lỡ Tăng Phi đánh cậu gãy chân thì thật đáng tiếc.”

Đinh Tiểu Dã thấp giọng nhắc lại: “Tăng Phi? Người đàn ông đi cùng chị đó hả?”

“Kể ra thì cậu với Thôi Yên cũng hợp nhau đây, nếu có gì đó thì nhất định

sẽ vui phết.” Phong Lan đi ngang qua anh rồi quay đầu lại cười, nói: “Tôi đã có lòng nhắc nhở cậu như vậy, lần sau nếu tôi có sai sót gì, cậu cũng không từ chối giúp tôi đâu nhỉ?”

Đinh Tiểu Dã đang đứng không, buồn tình giơ chân đá đá vào mạch võ giữa các viên gạch, nghe vậy ngẩng đầu, nở nụ cười tươi rói.